

TÁROGATÓ.

VEGYES TARTALMU LAP,

a gazdasági egyesület, vidéki- és városi nőegylet s a Szamos-Tisza hat közlönye.

Megjelenik:
Hetenként egyszer Kedden.
Szerkesztői Iroda:
Kiadó-hivatal
Közzéadások és előfizetési pénzek utasítandók: templom-utca 548 sz.

Előfizetési feltételek:
Helyben egész évre 4 ft. félfévre 2 ft. negyedévre 1 ft. 10 kr.
Vidékre postán, egész évre 4 ft. 50 kr., félfévre 2 ft. 25 kr., negyedévre 1 ft. 15 kr.
Egyes szám ára: 10 ujkr.

Hirdetések ára:
Hasábos gármondsor egyszeri hirdetésnek csak 6 kr. kétszeremél 5 kr.
Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.
A nyilatkozatban a háromhasábos gármondsor beiktatási díja 20 kr.

Kovács Márton
felelős szerkesztő s kiadó.

I. KÖRÖZVÉNYEK

a megyei hatóságtól.

4464/1864

A krasznaközi járás főszolgabirójának mult hó 22-én 1047. szám alatt kelt jelentése szerint Nagyszokond község határán folyó hó 16-án egy 12 markos fekete, jobb oldalán 9, baloldalán 11 fehér folttal ellátott mokány herélt ló bitangságban találtatott.

Mi is oly megjegyzéssel tétetik ezenel közhírré, miként a lehető tulajdonos a kérdéses lóhoz tulajdoni jogát, említett járás főszolgabirója előtt annyival inkább mielőbb beigazolni el ne mulassza, minthogy különben nemjelentkezés esetére az folyó évi november 25-én nyilvános árverés útján elfog adatni.

Kelt Szatmáron október 28-án 1864.

4470/1864

A Komáromban székelő Verniér nevet viselő 12-ik számú cs. kir. tüzér ezred parancsnokságának f. hó 22-én 906. szám alatt kelt átirata szerint Nagy Pál kis szekeresi illetőségű altüzér; kiis közép termetű, barna hajú, szürke szemű, szabályos orrú, kerek arca, Temes váron állomásról folyó hó 13-án megszökött.

Mi is oly megjegyzéssel tétetik ezenel közhírré, miként nevezett netaláni feltalálás esetére, a helybeli cs. kir. hadkiegészítő parancsnoksághoz lesz be kisértetendő.

Kelt Szatmáron október 28-án 1864.

4489/1864

A szamosközi járás 3-ik kerület szolgabirójának f. évi október 31-én 724. szám alatt kelt jelentése szerint Garbolcz község határán f. évi október 28-án egy 16 éves fekete, mind négy lábára kesely, homlokán fehér csillag, s orra hegyén fehér folt, elején rokkant, herélt ló, bitangságban találtatott.

Mi is oly megjegyzéssel tétetik ezenel közhírré, miként a lehető tulajdonos a kérdéses lóhoz tulajdoni jogát említett járás szolgabirója előtt annyival inkább beigazolni el nemulassza, minthogy nemjelentkezés esetére az, f. hó 23-án itt helyben nyilvános árverés útján elfog adatni.

Kelt Szatmáron november 4. 1864.

4500/1864

Nagybányai járás főszolgabirójának f. hó 27-én 916. sz. alatt kelt jelentése szerint Gróza János szentmártoni lakos kárára f. hó 16. két ló, melyek egyike szennyes fakó szőrű, konyult fülü, 8 éves kanca, jobb lábán patkó forma jegy, benne G. betű, másika pedig setét pej, hegyes fülü, 8 éves kanca, jobb oldala ostortól fölgyűrűzve, ismeretlen tettes által eltolvajoltatott.

Mi is oly megjegyzéssel tétetik ezenel közhírré miként valamint a tettes, ugy

a kérdéses lovak netaláni feltalálására vezethető adatok, említett járás főszolgabirójához lesznek bejelentendők.

Szatmáron 1864. november 2-án.

4506/1864

Kővár vidék kapitányságának f. évi október 20-án 921. szám alatt kelt átirata szerint Garbonázi Petrule György s Papp Gavrilától mult hó 18-án két darab ló, melyek egyike 4, másika 5 éves mind kettő szederjes szürke szőrű, bélyegtelen, ismeretlen tettes által eloroztatott.

Mi is oly megjegyzéssel tétetik ezenel közhírré, miként valamint a tettes, ugy a kérdéses lovak netaláni feltalálására vezethető adatok e megyei hatósághoz lesznek bejelentendők.

Kelt Szatmáron november 2-án 1864

Tekintete Szerkesztő úr!

A legnagyobb érdekek előmozdítására vezetők tartván azon értesítés közzé tételét, melyet a magyar földhitel intézet vidéki bizottmányaihoz legújabbán intézett, tisztelettel kérem fel tekintetes Szerkesztő urat annak becses lapjába felvételére, hogy az érdeklettek mielőbb értesüljenek az intézet újabb működésiteréről s a kimalkozó előnyös közbenjárást felhasználhassák. Az értesítés tartalma következő:

A magyar földhitel intézet t. ez. vidéki Bizottmányához.

Az urbéri váltások ügye hazánkban a jelen nemzedék legnehezebb és legfontosabb feladatai közé tartozik. Terhes e feladat azért: mert épen azon kornak jutott osztály részül, a melynek évről évre emelkedő következményei a nép erejét különben is nagyon igénybe veszik, és fontos: mert a magyar gazdasági rendszer átalakulási vajadásai az urbéri váltással szoros összefüggésben állanak, s csak ennek befejeztével derülhet fel hazai földiparunkra ama szebb korszak, a melynek első kezdeményét az urbér megszüntetése képezé.

A magyar földhitel intézet igazgatósága tehát azon komoly tudattal szemközt, melynélfogva a vezetésére bizott intézet kiválóan a hazai föld ipar érdekében lón alapítva, nem elégedhetett meg azzal, hogy a külföld fölsőleges tőkét mezei gazdaságunk felszerelésére jutányos feltételek mellett megszerezni segítse, hanem már működése első évében gondjait kikelle terjesztenie arra is, hogy közvetítése által a föld ipar átalakulási küzdelmeit meg könnyítse, s a vég kibontakozást a mult bilenseiből lehetővé tegye.

E célból határozá el magát az intézet, közbenjárását az urbéri s ezzel rokon váltások körül az országnak felajánlani, azon meggyőződésből indulván ki, hogy a midőn módot nyújt a váltástól létre hozni akkép, hogy abból a nép vállaira új vagy legalább érzékeny teher ne háruljon, s a nélkül, hogy viszont az a volt földes urra nézve pusztá

és meddő áldozat jellemével birjon, s a midőn ez által mind két érdekelt félben kedvet és ösztönt sikerül gerjesztnie, százados surlódásoknak, vizzálynak és félre értésnek a megváltás által egyszer mindenkorra véget vetni, egyuttal elhárítja azon legfőbb akadályt is a mely az urbéri rendezések gyors lefolyását, s egy korszerűbb gazdasági rendszer életbe léptetését eddig a felek s az ország kiszámíthatlan kárára anyira késlelteté.

E közbenjárás lényegét feltételeit és módját tartalmazza alant idecsatolt utasítás, mely a magyar földhitelintézet igazgatósága meg hagyásából a t. ez. vidéki bizottmányokkal általunk ezennel hivatalosan közöltetik.

Kelt Pesten 1864. évben a magyar földhitel intézet igazgatósági üléséből.

Gróf Dessewffy Emil m. k.
elnök.

Csengery Antal m. k.
titoknok.

Ezen utasítás szerint a közvetítés tárgyait teszik:

Az urbéri s ezzel rokon fajuváltások minden nemei, a váltások kötelezettek tartozása akár a maradványok, az irtványok vagy bér földek, az erdei szolgálmányok vagy a helybeli adózások megváltásából, akár pedig a királyi kisebb haszon vételek megvételéből származzék.

Az intézet felajánlja közbenjárását nem csak ott, a hol a váltás tartozás a volt földes ur és a váltás kötelezettek közt létre jött szerződésen alapul, hanem azon esetekben is, a midőn az jogerőre emelkedett ítéletek által lón megállapítva.

Végre az intézet közvetítése felhasználható akkor is, ha a váltások kötelezettek a váltás szerződésnek s illetőleg az ítéletnek egyrésztben már eleget tettek. Ez esetben az intézet közvetítése, a váltástól és a kamatok hátralékára szorítkozik.

Kik a közvetítés lényegéről, előnyeiről, módjáról és feltételeiről, a kölcsön kérvények felszerelésének és tárgyalásának módjától bővebb, felvilágosítást nyerni kívánnak, e célból akár Báró Vécsey József ő méltóságához mint bizottmányi elnökhöz Sárközön, akár alulirothoz mint bizottmányi jegyzőhöz fordulni méltóztassanak.

Maradván Szatmártt 1864. november 3.

teljes tisztelettel

Farkas Antal m. k.

a magyar földhitelintézet szatmármegyei bizottmányi jegyzője.

HELYBELI HIREK.

* Leverőleg hatott a szomorú hír a város minden lakójára, hogy tettes Valkovszky János városi tanácsos ur neje, a mivel lelkü, közönségesen tisztelt asszonyság f. hó 4-én a jobblétre szenderült, hagyván hátra kesergő férjet és négy nevetlen árvát.

A tisztelet és részvét a f. hó 6-án délutáni 4 órakor tartott temetésre tömördek

VEGYES HIREK.

népet gyűjtött össze, és könnyes szemekkel mély megindulással kísérte a boldogultat örökálmá helyére.

A mily általános volt a boldogult iránti tisztelet és részvét, ép oly visszatetszést idézett elő azon körülmény, hogy noha a boldogult mint kitűnő és közkedvességű énekesnő 18 éven át szolgált közönséges isteni tiszteletek alkalmával az urnak házában a vallásnak: mindamellét volt kartársai semmi jelét sem adták megemlékezésüknek.

Nyugodjanak békével porai a boldogultnak!

* Kocsisovszky szinigazgatónk, hogy a híres „Dunanan apót“ és még híresebb „Cancan“ táncot bemutathassa közönségünknek, jelenleg Budára ment, hogy onnan a darabot megszerezze s a szükséges táncestert lehozza.

○ Napoleon császár m. hó 19-én hirtelen rosszul lett, s a parisi börze erre nemkevésé rémült el. A betegség, mely a császárt érte, e pillanatban nem veszélyes, de a rohamok gyakori ismétlődése, összekötetésben azon körülménnyel, hogy Franciaországban az egész nyilvános rend egy embertől függ, még azok kedélyét is felizgatja, kik Franciaországban a dolgok jelen sorát nem tekintik kedvező szempontból.

○ A cukor hatása. A londoni orvosok azon kérdéssel foglalkoznak, hogyan lehetne az emberi test elhízását megakadályozni? Az ajánlott eszközök között a cukor minél kevesebb használata fordul elő, mint-hogy az a hízást igen előmozdítja.

○ A divatvilágból. Párisból örvendetes hírrel kecsegtetnek bennünket, hogy a jövő télszaki divat az lesz, miszerint

a hölgyek egy pompás selyemruhát fognak viselni alul, a fölött egy még pompásabb selyemruhát felül, úgy hogy két luxust ülhessenek egyszerre.

○ Az ausztriai-mexikói legio 7000 emberből álland; ezek közül 2200 nov. 15-én, 1100 dec. 12-én, 700 jan. 10-én, és 3000 febr. folytában induland el.

○ Velencében iszonyu vihar dühöngött m. hó 20-án. A kikötőkben volt hajóknak a lagunákba kellett menekülniök. Általában Velencében nagyon félnek, hogy Mathieu de la Drome időjós jóvendőlése ez utolsó negyedére teljesülni fog. E miatt sokan el is költöznek onnan.

○ Klapka tábornok a napokban tartotta menyegzőjét Londonban, egy szép és gazdag angol hölgygyel.

TÁRCA.

HALOTTAK NAPJÁN.

Unger Gusztávtól.

Oly rémítő e csend, e pusztaság

Valaki tán jobblétre költözött
En istenem! vajon ki halt meg itt?

Farkas Albert.

Gyászba öltözve, szomorú arccal, fájdalom könyekkel szemükben járnak az emberek, kezeikben ékes koszorúk gyertyák diszes lámpák. Némán hangtalanul mért sietnek egy czél felé — szegény és főur, ifju és agg miért siet a temetőbe... Ott nincs rangkülönbség... egyforma por lesz ott mindenki... ott megszűnik az öröm, megszűnik a fájdalom.

Miért e hangtalan tolongás, miért a fájdalom minden arcon...

„Halottak napja van, imádkozzunk a megholtakért.“

Diszes koszorúk, színes lámpák ékítik a gazdagok sirhantját...

Őn szájától vonja megétkét a szegény, csakhogy kis viasz gyertyát tehessen kedveseink hamvai fölé...

Ott aranyakat érő koszorúzat s lámpa halmaz...

Nagy czél felé törekszik az ifju... küzd fárad... Mennyi remény, erély, kitartás, szorgalom, s utoljára mind ezt elrejt egy kis sirgödör...

Édes ábrándjai, boldogsága szeplőtlen reményei teljesültéért mennyit szenved a szüzsies keblü hölgy... s sokszor mielőtt teljesülne reményeinek csak egyike is, egy kis szűk négylábnyi mélységű tér elfeledtet vele mindent...

Öröm és fájdalom, remény és csalódás, mind mind megszűnnek ott, mind befogadja hideg keblébe a föld...

Gazdag, szegény, ifju, agg, koldus és király között nincs itt különbség mind nyáján egyenlők vagyunk...

„Imádkozzunk a megholtakért.“

Halvány világozás dereng diszesen bútorzott kis szobában, mely csaknem telve van emberekkel, még is oly csendes...

— Egyik szegletben habpárnák közt gyönyörű szőke hölgy fekszik, parányi kezeit keblén összetéve, ajka hangtalanul mozog... mellette édes anyja merően figyel beteg leánya minden mozdulatára, az ágyfejenél könyben rezgő szemekkel az édes atya: annyi fájdalom keserv arcán, hisz nincs reménye egyetlen leánya életéhez;... távolabb körben rokonok... ismerősök...

Csak egy hét előtt boldogan gondoltak... leányuk közeledő nászünnepe...

Most könyező szemekkel állják körül a boldog menyasszony ágyát, a sirhoz közelgő gyönyörű nőt... Jegyese távol van, ma este érkezik meg...

Egy hét előtt még öröm, s most fájdalom, egy hét előtt leányuk boldogsága, s

most annak halála lebeg szeretett szüleinek szemei előtt...

Nincs ki visszatarthatja többé a kedves életet, hogy boldoggá tegye az aggódó, szülőket, a távoli jegyest s azokat kik még szereték a szelid hölgyet...

A ház, melyben ez előtt két hóval szenvedett, most kis hűlés következtében ismét, nagyobb mérvben mint először, kitört; az orvos lemondott a reményről, a szülők feláldozták mindenüket, csak megmenthették szeretett leányukat... nem hiszik nem hihetik, hogy itt hagyja őket az, ki egyetlen örömük boldogságuk volt...

A beteg, most megmozdult, föl nyitá bágadt szemét s mosolyogva nézett körül, majd alig hallhatóan rebegé...

„Édes anyám, ugy-e még ma megérkezik Zoltán, óh mily édes lesz a viszontlátás, orvos ur én egészen jobban vagyok már, ugy-e nem sokára felkelhetek?“

Az édes anya nem szólt, csak kendőbe rejtve arcát zokogott, az orvos elfordulva két könyvet törült ki szeméből.

Oly szép, oly fiatal, s nem sokára boldog lenne szeretettje karjai közt, nem, nem lehet meghalni. A szép Vilma maga sem hiszi azt, ajka mindig mosolyog, jegy gyűrűjét ajkhoz emeli, hisz nem sokára megérkezik az, ki azt adá, kit ő ugy szeret.

Rokonok, ismerősök eltávoztak, szemökben könnyel üdvözlik a bájos beteget, ő a viszontlátásig bucsuzik tőlük.

„Miért vannak befüggönyözve az ablakok szolt a szelid szenvedő, — oly barátságatlan sötét van itt... Jó anyám kérlek húzd félre a függönyöket“

Az édes anya az orvosra nézett, az helybenhagyólag inte... kevés idő múlva, a lemenő nap bucsu sugarai világítják meg a kis szobát.

Mily szép ottkin szolt a beteg, fénytelen szemével az ablakon keresztül nézve, én is nem sokára ki megyek... felakart ülni agyában, de erőtlennül hanyatlott vissza.

Kint tolongott a nép, sietett megkoszoruzni kedvesei sirhalmát.

Most édes anyja vánkost igazított szeretett leánya háta megé, ki félig feküdvé, beesett szemét az ablakra szegzé.

„Mily sok nép jár ottkin, miféle nap van ma? a nép mintha bucsura menne oly némán tolong... Jó anyám ugy-e te sem hallsz semmi hangot.“

A szóllított reszketve hallgatá e szavakat, s elakarva vonni leánya figyelmét, beakará huzni a redőnyöket

„Ne bántsd kérlek, oly szép azt nézni, mily csinos koszorut visz ott egy kis leány, amott szintén, de ha nem csalódom, szeme könyezik...“

„Koszoru s köny, milyen nap van ma jó anyám?“

— Bucsura megy a nép leányom; — koszorúit a szent oltárra teszi, — szemökben az elválás könnyűje rezeg, hisz szüleit, vagy testvéreiket hon hagyják.

„Óh miért nem követé az anya leányát, — testvér testvérét, — én érzem, nekem is nagyon nehéz lesz elválni, — pedig Zoltánom igazán szeret, — de ugy-e te is eljössz majd velünk kedves anyám,

megnézed a szép lakot gyönyörű kertjével, melyben lakni fogunk... ugye eljössz velem?“

Mennyi öröm és mégis mennyi fájdalom volt e szavakban... ő menyegzőjéről beszélt, édes anyja pedig halálára gondolt.

Hirtelen új lázroham jött, ugy reszketett a szép Vilma, veríték cseppek gyönyöztek szenvedő arcán, szíve hallhatóan dobogott szüzsies keblében, kis kezét görcsösen voná össze a fájdalom.

Némán állottak a jelenlevők, a fájdalom megfagyasztá az ősz atya szempilláin a könyeket, az édes anya kendőbe temetve fájdalomdult arcát zokogott, az orvos, fejét üterét tapogató meg a betegnek, szenvedéshez szokott szívet kínos fájdalom fogá körül, szeme könyekben uszott.

Hisz oly fiatal, oly szép, oly ártatlan volt ő s most mennyit szenved, gyógyírt nem adhat neki emberi segély, szenvedése, csak a sirban szünik meg.

„Óh ég ura szolt áhitattal emelve szemét az égbe az anya, — ne vedd el őt tőlünk, sujts más csapással, csak őt hadd meg nekünk, hisz ő volt egyedüli örömünk, ő volt mindenünk!...“

Kínos nyögés hallatszott e pillanatban, a beteg fájdalmában felakart ülni agyában és eszméletlenül hanyatlott párnáira, lélegzete elállt, életnélküli orcán kínos fájdalom vonult végig, szeméből két könyet, talán az utolsót sajtóla ki a fájdalom, az orvos részvéttel tapintá meg üterét, fejét a beteg mellére hajta hallgatá az ismét lélegzeni kezdő szenvedő szívdobogásait.

Az utolsó álm, szolt az orvos reszketve.

„Az égbe orvos ur, ne, ne mondja azt, szolt kétségbeesve az anya, adja vissza őt nekem, az édes anya kéri öntől leányát, ki mindene volt, adja vissza őt nekem... Oh Isten, ki oda fenn lakozol, végy el inkább engem, én feláldozom érte magamat, fogadj el engem váltságul, csak őt tartsd életben.“

Az atya reszketve vigasztalá nejét, de tudhatta e vigasztalni, hisz ő is nélkülözé a vigaszt, neki is arra volt szüksége... Az orvos reszketve támaszkodott kezével az ágy fejéhez.

„Óh csak Zoltán jönne, ugy-e orvos ur a viszontlátás még megmentheti őt.“

Az orvos oly örömet adott volna reményt, de látva hogy vigasztalót nem szólhat, nem válaszolt semmit.

A tolongó néptömeg az utcán az esti körmenetben áhitattal zengé:

„Könyörülj Istenem a kimult hiveken.“

— Mi az, mily hangok ezek, szolt láz álmában a beteg. Könyörülj... kimult hivek... koszoru, köny, nem, nem bucsura, a temetőbe megy a nép. Könyörülj Istenem.

A jelenlevők akaratlanul viszhangozák:

„Könyörülj Istenem!“

— Koszoru, köny, ... igen, igen hisz ma november 2-dika van, felékitik szereteik sirhalmát az emberek, imádkoznak érettök.. imádkoztatok érettem is, hisz ma halottak napja van... Nem sokára az én nászünnepem, óh Zoltán, jöjj, jöjj... mert nászünnepe helyet... gyászünnepre érkezel... De hisz ő imádkozik érettem... kedves szüleim is... óh én boldog leszek...

Siri csend következett. A halvány világosság, mit egy asztalon égő lámpa derite, oly rémesen világít meg mindent.

Kint némán tolong a nép: itt könyező anya, ki szeretett gyermekét siratja; ott fájdalom dulta arcu szende nő, ki édes anyjában mindenét veszté el... amott unokáira támaszkodva lassan lépeget egy ősz nagy atya, ő is meglátogató kedvesei siralmát, s talán önmagának is kiválasztja a nyughelyet.

Itt koszorúkkal telve robog egy fogat, két árva ül benne, gazdagok, fény köríti őket, és mégis árvák, az édes szüléket nem pótolja semmi e világban.

Esti nyolc óra van, megszólaltak a hangok ére nyelvei, éreszavuk közé oly rémesen hangzik a halál csengő... a nép keresztet vetve, levett főveggel imádkozik... „Adj örök nyugalmat nekik.”

— Harangoznak szőlő lánymában a szép Vilma, imára hívják a népet, imádkozunk mi is a megholtakért.

Atya, édes anya és az orvos, önkénytelenül éreszkedtek térdre a beteg ágya előtt. Vilma imára kulesolva kezét, ajka érthetetlen hangokat rebegett.

Oly megható volt e néma jelenet, könyben uszó szemekkel a térdelők. át szellemiül halvány arccal, imázó ajakkal a szenvedő Vilma.

Oly néma, oly csendes volt minden, nem hangzott szavuk a térdelőknél, nem a betegnek, s mégis imádkoztak, szívből — buzgóan.

Még térdeltek, midőn nesztelenül kinyílt az ajtó, és egy csinos barna ifju lépett be, nesztelen jött, megakart lépni kedvesét, kit ölelni vágyott. Lassan mosolyogva közelgel a félhomályban, majd meglátva a jelenetet, kezét szívére szoritá, a mosoly megfagyott ajakán. öntudatlanul térdelt le, nem bírva szólalni fájdalomában egy szót sem.

Ki írja le mit érzett az ifju, a boldogság édes reményével jött, hisz oltárhoz vezetheti nem sokára szeretettjét, mennyi édes reményt szőtt az uton, hisz nem hiúsulhat az meg; oly közel a boldogság... s most nászünnep helyett gyász... öröm helyett... kétségbeesés... édesen mosolygó kedves helyett haldokló arc...

— Nagy ég! ő itt, szőlő lánymában a szép haldokló... ő itt van, óh de késő már.

A térdelő felállva ápolni kezdék a szenvedőt, s körülnézve, ott térdelt összekulesolt kezekkel, lehajtott fővel, s kétségbeesett arccal Zoltán... a megérkezett völégény.

A beteg göresösen rázá a láz, az ápolók nem üdvözlek az érkezettet, fájdalomukban nem jött ajkukra szó.

„A végső láz, szőlő tompán, reszketve az orvos.

„Nem, nem lehet az, óh ég! mit vétetem én, hogy boldogságomat veszed el tőlem Vilmám, Vilmám, szőlő kétségbeesve az ifju, ne hagyj itt... ne hagyj itt engem.

Utóljára nyitá föl üvegesedni kezdő szemeit a szép hölgy, ott fekiútt az ifju karjai közt; mit keble úgy ohajtott, teljesülve volt. Az ifju, ki őt úgy szereti, és kit ő úgy szeret, karjai közt tartja; óh de nem így remélé ő.

— Zoltán itt vagy, szőlő alig halhatóan Vilma, ne sirj... ne sirj... én ott főnn imádkozom érted, hogy boldog lehess.

Az ifju nem szólt, de átkarolá a bájos főt, könyes szemeit kedves betegén nyugosztá, néma volt, de arca mutatá a kint mely keblét dúlá, mutatá a kétségbeesést.

Siri csendben pár perc telt el.. lélegzet nélkül figyeltek mind. Vilma felakará emelni kezét, de nem bírta többé; majd összeszedé végerejét.

Kivülről közeledve hallatszott a temetőből körmenettel haza térők éneke:

„Könyörülj Istenem.”

— Könyörülj Istenem rebegé végerejével Vilma. Atyám... anyám, imádkozzatok a megholtakért... legyetek boldogok... Isten ve... le... tek... feje keblére hanyatlott s szerető szíve nem fájt többé.

„Vilmám, kiálta Zoltán, nem, nem, az nem lehet... óh ég! miért vevéd el őt?!”

Az édes anya kétségbeesve tapintá meg úterét, keblére tevő kezét, nem vert az, megszünt dobogni az annyit szenvedett szív.

Zokogva borulának a kedves halottra, könyeik, csókjaikkal akarák visszaadni az életnek, de lehetetlen; nem hívja őt vissza többé senki — semmi.

Nem az édes atya kebelt rendítő fájdalom, nem a gyöngéd anya kétségbeeső jajai, nem a szerető szív leirhatatlan szenvedése...

Meghalt ő, pedig boldog volt, és mások kik nem azok, élnek. Az életvirágai nem egyenlően nyílnak mindenkinek; öröm, boldogság közül választ magának a halál, még a szenvedő jajainak nem könyörül.

Oly szép, oly fiatal, oly ártatlan volt ő, és meghalt; talán mivel ép ilyen volt vevé magához az ég.

Egy angyalra volt szültség ott főnn, azért lett egy élővel kevesebb, egy halottal ismét több...

„Imádkozunk a megholtakért.”

B E S Z É D,

melyet Kölcsey szobrának leleplezése ünnepén Szatmárt f. év sept. 25-én Mondott GYENE KÁROLY.

Mélyen tisztelt Gyülekezet!

Remegve tekintek el e tapasztalat, és tudományval gazdag lelkű hazafiak, e hő keblü szelid honleányok diszes koszorúja, e derék nép hullámzó tengere felett; megmondva azt, hogy feladatom e perczben nagy Kölcsey Ferencz, a lánglelkű író, a szilárd keblü hazafi, — a józan állam férfi, az ép velejü bölesész érdemeit magasztaló szónok előtt a pálya sorompót felnyitnom, magamnak e kérdést: lehetek-e én méltó tolmácsa a közérületnek melynek ma a nagy ember felett midőn emléke örökítése végett az elismerés és tisztelet oszlopa leplezteték le, egyszerűleg kell nyilatkoznia? mondhatok-e én korlátozott erőmmel olyas valamit, mi a m. t. halgatók előtt új, vagy ünnepelt Kölcseyekhez méltó lehet.

De midőn ekép kérdem magamat szeméitkébe pillantva hálás buzgó hazafiak, és hon leányok, leolvassa átszellemiül árczaitokról a kegyelet, s szeretetdrága ígét: némi erőt érzek keblemben, ihletést szállani lelkemre, s mint egyik igaz tisztelője kies megyénk, s szép országunk nagy fiának, megnyitom ajkamat, szólok, tudva azt, mikép Kölcseynek szerint: bátorság ad erőt, pályán a gyáva hanyatlak. — S meg győződve arról, hogy ha én nem szólanék e kövek szőlőlanának.

Beszédem nyitányul bizton mondhatom mit Ciceró mondott, midőn Cneius Pompeius erényeit magasztalando ekép kötötte ajkához a nép figyelmét: *Mihi causa talis oblata est, in qua oratis nemini deesse potest, — orationis autem meae difficilium est exitum quam principium invenire; itaque non mihi tam copia, quam modus in dicendo quaerendus est*, vagy is, kiről én beszélni akarok, annak emléke örökítésére mindnyájoknál kész a magasztaló dics beszéd, beszédemnek pedig nehezebb a végét, mint kezdő részét megtalálnom, ugyan azért nem hosszadalmasságra, hanem a rövidegére kell törekednem.

Különös és sajátágos hibája emberemünknek, lakják bár hol legyen bár a művelődés legfőbb fokán, vagy maradjon a műveltség homály borította eszméinél, hogy kitinő embereit, — azok dicső tetteit, remek műveit, vagy hidegen mellőzi, vagy ocsúrolja, vagy legjobb esetben egy ideig dicsőíti, magasztalja, kevés idő multán pedig az érdemes dics koszorúját széttepi, s a feledékenység szelének martalékul dobja.

E tételt melyet felállíték Klío a történet komoly muzsája az év ezredek emlékei közt ezer meg ezer szomorú adatokkal támogatta, és tette kétségbe vonhatlan igazsággá.

Mindig az történt, mi ma is történik, hogy míg a nemzet nemesebb része az elismerés, és szives hála hervadhatlan babériból font koszorút tetteire dicső fiának, ki saját érdemeinek szárnyain emelkedett a magasba: addig az önző csoport Sicariussai

fegyvert fentek a becses élet legyilkolására, mely élet a Hon életének alapjául, és döntetlen oszlopul méltán tarthatott.

De midőn a szomorú lapokat megüléstőve forgatom más igazság is tűnik ott elő, mely jótékony sugárként ragyog át szomorúságunk bús fellegein, — sok helyt dőlt betűkkel ezeket látom írva a történeti hírség ujjával, *mihelyt a gyűlölt, s nem méltányolt, vagy üldözött jöles a küzd térről lép: a nyomorult önzés gyász vitézei hitevény fegyvereket legottan lerakják, és a küzelembekifürradt nagy ember szelleme ellebeg a sírok füvei és temető kertek szomorú füzei fölött, áthalja varázs erejével az álomba süjjezt önzök táborát, és azok életre riadva — tettekre hevülve, a fölöttök és közöttök élő parancsára mintegy bűvesszótól érintetve szavakat keresnek melyekbe tiszteletüket és hódolatuakat fejezhessék ki, az életben gyűlölt jelesek iránt.*

Igy volt ez hajdan a kásztok korlátai közt eltörpült Héberék, a dicsőséget szomjuhozó Görögök, a birtok s rangra vágyó Rómaiaknál, így volt ez nálunk is sz. István 1-ső Magyar királyunk, Hunyady János, Korvin Mátyás korszakában, így volt a közelebbi muliban épen mi közöttünk!

A legnagyobb magyart Széchényinket a nemzet önző vagy talán korlátozott képzettségü egyrésze gyűlölte — becsémelte — nem érteite, vagy félreértette, áidozatait, melyeket a Hon oltárára bőkezűleg rakott, hiuskodásnak, tetteit dicsvágynak keresztelé, míg ép test és lélekkel hordá közöttünk a mivelődés és haladás tisztán fénylő fátyláját; és midőn óriás szelleme a hordozhatlan iszonyu terhek alatt, össze rogyott, midőn teste nyugalomra tétetett, körül állta a nemzet nagy halottja sirboltját; s közös gyászt öltve siratta meg magyar ország legnagyobb halottját.

Igazán megmondta nekünk az igazat a római ihletett költő e nagyon is találó pár sorban:

*Virtutem incolumem odimus in vidi
Sublatam ex oculis quaerimus avidi,*

azaz, gyűlöljük az erényt míg él, ha szemünk elől sirba temettetett óhajtvá keressük.

Mit tett Kazinczyval, magyar irodalmunk bajnokával nemzetünk, éjjeli virasztásai, nappali hű munkálkodásaiért, nyelvünk, irodalmunk tisztogatása ügyében kiállott küzdelmeiért, először, nem méltányolta, nyelv rontónak csufolta; később a sors által üldözöbe vett küzdőt magára hagyta, fogóságában nem vigasztalta, temetésén a nagy nemzetet egy szegény protestans lelkész néhány jámbor többnyire tót ajaku hiveivel képviselte és midőn a megtört test magát a nyugtató föld keblében kipihente, midőn a hű nő, a magasztalt lelkü magyar asszony meggazdálkodott filléreiből a nemzet halottjának emléket emelt, a nemzet is felébredett a zsibbadásból, s az ólta országunk külön külön vidékein egymással versenyeznek a honfiak, és tudomány barátok, kegyeletes tisztelőtök feltüntetetésében irodalmunk martyrja nagyszellemének.

Kölcseynek iránt, kinek ma emléket ünnepeljük hálásabb volt-e a nemzet nagy része, míg közte, s érte élt? Köztünk élt, reánk hatott, lelkesített igen sokunkat barátsága szent tűzével. Kitiintettük-e őt életben niint megérdemlé, enyhítettük-e fájdalmát? törtültük-e arcán lepergő könyeit, melyeket a nemzet s alkotmány romjai felett hullatott? ismertük-e, s akartuk-e ismerni hatását irodalmunk, és a nemzet szellemi életére? Fájdalom a késő megbánás hangja szemrehányólag dörgi füleinkbe, hogy: nem, meg kell vallanunk míg köztünk élt, míg köztünk küzdött nem nagy mérvben dicsékedhetett elismerésünk, s tiszteletünk jeleivel.

(Folytatand.)

ÜZLET.

November 2-ikán.

A szatmári piacra behozott termények ára köbönként következők voltak: Tisztabuza 5 ft 20 k. 4 ft. 80 k. Kétszemes 3 ft. 60 kr. 3 ft. 40 k. Rózsa 2 ft. 20—40 kr. Árpa 2 ft. 60—40 kr. — Zab 1 ft. 20—40 kr. — Tengeri 4 ft. 3 ft. 20 kr. Kása 7—6 ft. 40 kr. Főzelék 6 ft. 5 ft. 20 kr. Krumpli 2—1 ft. 40 k. Aszu szilva 8 ft. 60—20 kr. Káposzta behozatott 41 szekérrel a mind elkelt, száza; 14—11—10—6 ft.

SZINHÁZ.

Színészeink Kocsisovszky igazgatása alatt Kedden november 1-én adák „Eljegyzés lámpafényénél” című

operettet és „Fehér Otheló” című egy felvonásos vigitét adák. Az elsőre nézve bírálatot nem mondhatunk, miután tudjuk, hogy vele a közönségnek csak kedves meglepetés szerzése szándékoltatott.

A másodikban Várhídi játéka, különösen az első jelenetekben — igen díszes volt, az 30 éves féltékeny férjzet a lehető élőlíven tüntetett elő. Várnay igen jó Széld volt. Ellenben Nagy Imánban sehogysem volt feltalálható az ügyes Piroška, hiányzott játékból azon könnyűség, mely szerepét kedvessé tette, vala, úgy látszik, mindez ideig elég bátorságot magának a színpadon nem szerzett, mely beszédjétől is megtagadta azon változatos hangléjtést, melyet szerepköre annyira igényelt. Kopácsiné a szobaleány szerepét jól adá.

Mindezekon felül azonban megrovandó a hideg részvétlenség, melyet közönségünk a színészi partolása tárgyában tanúsít, jelen előadás is oly kevesen voltak, hogy a jövedelem alig fedezhető a költségeket.

Csütörtök nov. 3. „Egy pohár víz” Homokainé mint Anna királynő, Várhídi mint Bolubroke szere-

püket elég helyesen fogák fel, Kocsisovszky Borcsa Abigailben szeretetreméltó kedves alakot tüntetett fel, Masham Vajdafi a fiatal tiszt kissé férfiasabb mozdulatokat tehetett volna, nem volt aréjátékában azon többször csaknem nélkülözhetlen kihívó tekintet mely egész szerepét oly széppé idomíthatja volna, Kocsisovszkiné, mint Malborough herezegnő intricant jeleneteit a ravas tanácsnoknéban sikerülten mutatá szemünk elé, ellenben ott hol Mashammal — kit titkon szeretett — beszéle, hiányzott még a legkisebb olvadákonyság is mely játékát kielégítőleg kerekdeddé varázsolható.

Szombaton nov. 5-én „Völgy liloma” elég sikerrel adatott. Kevés számu közönség előtt.

Vasárnap nov. 6-án másodszor adatott „Eljegyzés lámpafényénél,” ezt megelőzte; „Földszint és lebuji” Nyulfi, magányzó Váruai Lejtő, táncművész Rajz elismerést érdemelnek.

HIRDETÉSEK.

872/1864

Hirdetmény.

Aszalay Antal felperesnek 119 ft. 94 krnyi követelése kielégíthetése végett Domahidy Kálmán alperesétől bírósán lefoglalt 4 db. jármos ökrök f. évi nov. 22-ik napjának délután 2 órakor Kismányi községben nyilvános árverésen eladottnak.

Kelt Csengerben 1864. okt. 27.

1—2

Szuhányi Lajos, szolgabíró.

776/1864 P.

Árverési hirdetmény.

A krasznaközi járás I-ső kerületi szolgabíróóság részéről köztudomásra hozatik, miszerint Kerülő Demeter és Babb Péter k.-daróczi lakos felperesek részére, Gottlieb Ábrahám k.-daróczi lakostól 74 újft. tőke követelés s járulékaik erejéig bírósán lefoglalt 130 kereszt és 40 vontató zab, s 40 bogja széna, melyek összesen 502 ft-ra becsültettek, f. évi nov. 14. d. e. 19 órakor a helyszínen tartandó nyilvános árverésen azonnali készpénz fizetés mellett elfogárverettni.

Kelt Szakaszon okt. 31. 1864.

1—1

814/1864 P.

Árverési hirdetmény.

Köztudomásra hozatik, miszerint Gottlieb Salamon k.-daróczi lakos nyertes felperes részére, Gottlieb Ábrahám k.-daróczi lakostól 180 ft. tőke összeg s járulékaik erejéig bírósán lefoglalt 150 kereszt, 40 vontató zab, s 40 bogja széna, melyek összesen 502 ft-ra becsültettek, folyó évi nov. hó 14. d. e. 10 órakor K.-Daróc városban közárverés útján készpénz fizetés mellett elfognak adatni.

Kelt Szakaszon okt. 31. 1864.

1—1

Szolgabírói bíróság.

8512/1864 Sz.

Felhivas.

Az Uray Veronika nevére jegyzett Zajta községi 19. sz. telekjegyzőkönyvi birtoknak végrehajtás útján elárverezhetőse tekintetéből a bekebelezéssel biztosított hitelezőknek a megyei telekkönyvi törvényszék előtt leendő összejevetelére 1861. évi november 25-dik napjának d. e. 9 órája levén kitűzve: mindazok, kik a lefoglalt javakra tulajdoni igényt tartanak, ezennel felhivatnak, hogy igényüket a fentírt napig e törvényszéknel jelentsek be.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi október hó 20-án Szatmárt tartott üléséből.

Szathmáry Elek, tk. kiadó.

1—5

Eladó jószágok hirdetménye.

A szatmári es. k. pénzügy igazgatóság felsőbb jóváhagyás mellett eladandja Kővárvidéken a törökfalvi határban fekvő jószágokat a helyszínen f. é. november 25-án és szükség esetében a következő napokban tartandó árverés útján u. m.

1-ör A Sándor Jakabféle 140 □ kiterjedésű zsellérséget 40 ft.

2-ör A Leopold Izráelféle 400 □ kiterjedésű zsellérséget 60 ft.

3-ör A Simon Mózes féle 600 □ kiterjedésű zsellérséget 100 ft.

4-er Két darab 340 és 750 □ kiterjedésű első osztályú szántóföldet egyenként 10 öszvesen 20 ft.

5-ör A dubravai dűlőben 62¹⁰⁰⁰/₁₀₀₀ hold kiterjedésű első osztályú erdőt 5768 ft. 75k.6. A leturvaszai dűlőben 12¹⁰⁰⁰/₁₀₀₀ hold kiterjedésű másod osztályú erdőt 506ft. 25k.

7-er A törökfalvi vízi malmot minden

hozzá tartozandókkal 400 ft. kikiáltási árral.

Írásos ajánlatok a szatmári igazgatóságnál 1864-ik november hó 12-ig és a berkeszi es. k. adóhivatalnál ugyan azon hó 12-ig nem különben az árverező bizottságnál az árverés napján a szóbeli ajánlatok megkezdéseig benyújthatók, az írásbeli ajánlatok legyenek lepecsételve és tartalmazzák:

a) A jószág megnevezését, melyre az ajánlat szól.

b) Az ajánlónak kereszt és vezetéki nevét és lakhelyét azon hozzáadásal, hogy nagykoru.

c) Az ajánlott vételár szó és számszerűen öszveget.

d) Azon nyilatkozatot, hogy az ajánló az eladási feltételeket melyek a nevezett igazgatóságnál és adóhivataloknál és a déési es. k. ispánságnál megtekinthetők, ösméri és azok megtartására magát kötelezi.

e) A 10% bánatpénzt, vagy annak valamely es. k. pénztárnál lett befizetéséről szóló nyugtát.

Szatmárt 1864. október 25-én.

1—2

Vitte.

Árverési hirdetmény.

8236/1864

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének részéről ezennel közhírré tétetik, mikép a végrehajtási árverés a kir. kincstár mint felperes részére, ennek 3148 frnyi és 9 krnyi követelése, s a törvényes járulékok erejéig Gottlieb Mózes és neje Markovits Józefa alperes ellen, ezeknek Apa községi 129. sz. tjkönyvben A. I. 1—7 alatt 181. ház sz. és t. 1. 155. ház szám alatt alperesek nevére bejegyzett birtokaira, melyek egy 3 hold 120 □ öl kiterjedésű, beltelekből, lak és gazdasági mellék épületekből, egy másik 1200 □ öl kiterjedésű beltelekből, ezen létező Szeszgyári épületekből s gyári fél szerelési eszközökből 94. hold szántó s kaszáló földből és 75. hold erdőből állanak, s összesen 17864 ft-ra becsültettek, elendeltetvén: árverési határidőül az 1864. évi november hó 29-ik, és szükség esetén 1864. évi december hó 29-dik napjának d. e. 9 órája Apa községbe tüzetett ki; melyre venni szándékozók oly kijelentés mellett hivatnak meg, hogy az árverési feltételeket alírt törvényszéknel, és a végrehajtással megbízott Cseh János főszolgabírónál bármikor megtekinthetik, s hogy a kérdéses birtok, a mennyiben az első árverés alkalmával becsértéken vagy azon felül el nem adhatnák, a második árverésen a legtöbbet ígérőre azon alul is le fog ütteni.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi október hó 13-dik napján Szatmáron tartott üléséből.

Szathmáry, t. könyvi kiadó.

1—5

Felhivas.

Az Osváth József, Uray Veronika nevére jegyzett Zajta 19. sz. telekjegyzőkönyvi birtoknak végrehajtás útján elárverezhetőse tekintetéből a bekebelezéssel biztosított hitelezőknek a megyei telekkönyvi törvényszék előtt leendő összejevetelére 1864. évi november hó 25-ik napjának d. e. 9 órája levén kitűzve: mindazok, kik a lefoglalt javakra tulajdoni igényt tartanak, ezennel felhivatnak, hogy igényüket a fentírt napig e törvényszéknel jelentsek be.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi október hó 15-én Szatmáron tartott üléséből.

Szathmáry, telek k. kiadó.

1—3

Árverési hirdetmény.

3185/1864

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének részéről ezennel közhírré tétetik, mikép a végrehajtás Sternberg Mircz felperes részére, ennek 94 frnyi követelése, s a törvényes járulékok erejéig Kiss Gábor és Mester Terézia alperesek ellen a Nagykaroly községi 565. sz. tjkönyvben A. I. alatt Török Lajos és Mester Terézia nevére bejegyzett birtokokra, melyek egy 3 szobát, 1 kamarát és konyhát magában foglaló szellér házból és belső telekből állanak, s összesen 500 ft-ra becsültettek, elendeltetvén: árverési határidőül az 1864. évi november hó 29-dik, és szükség esetén 1864. évi december hó 29-dik napjának d. e. 9 órája a helyszínen tüzetett ki; melyre venni szándékozók oly kijelentés mellett hivatnak meg, hogy az árverési feltételeket alírt törvényszéknel, és a végrehajtással megbízott Fráter József főszolgabírónál bármikor megtekinthetik, s hogy a kérdéses birtok, a mennyiben az első árverés alkalmával becsértéken vagy azon felül el nem adhatnák, a második árverésen a legtöbbet ígérőre azon alul is le fog ütteni.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi október hó 13-dik napján Szatmárt tartott üléséből.

Szathmáry, t. könyvi kiadó.

1—5

Árverési hirdetmény.

3804/1864

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének részéről ezennel közhírré tétetik, mikép a végrehajtási árverés Weimberger Aron felperes részére, ennek 262 frnyi és 50 krnyi követelése, s a törvényes járulékok erejéig Kiss János, alperes ellen, ennek a Kölese községi 52. sz. tjkönyvben A. I. alatt Kiss János és neje Váraljai Katalin nevére bejegyzett birtokaira, melyek lakház, és egyéb épületekből, mint egy 8 hold beltelekből, 150 hold szántó és kaszáló, úgy 96 hold erdő földből állanak, s összesen 18466 ft. 53 krra becsültettek, elendeltetvén: árverési határidőül az 1864. évi november hó 29-dik, és szükség esetén 1864. évi december hó 29-ik napjának d. e. 9 órája a helyszínen tüzetett ki; melyre venni szándékozók oly kijelentés mellett hivatnak meg, hogy az árverési feltételeket alírt törvényszéknel, és a végrehajtással megbízott Domahidy Kálmán szbíronál bármikor megtekinthetik, s hogy a kérdéses birtok, a mennyiben az első árverés alkalmával becsértéken vagy azon felül el nem adhatnák, a második árverésen a legtöbbet ígérőre azon alul is le fog ütteni.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi október hó 15-dik napján Szatmáron tartott üléséből.

Szathmáry, t. könyvi kiadó.

1—3

Felhivas.

A Kajeza Ferenc és kiskoru Kajeza Julánna nevére jegyzett Gyúgy községi 25. sz. telekjegyzőkönyvi birtoknak végrehajtás útján elárverezhetőse tekintetéből a bekebelezéssel biztosított hitelezőknek a megyei telekkönyvi törvényszék előtt leendő összejevetelére 1864. évi november hó 11-dik napjának d. e. 9 órája levén kitűzve: mindazok, kik a lefoglalt javakra tulajdoni igényt tartanak, ezennel felhivatnak, hogy igényüket a fentírt napig e törvényszéknel jelentsek be.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi szeptember hó 15-én Szatmárt tartott üléséből.

Szathmáry, t. könyvi kiadó.

2—2

Árverési hirdetmény.

ad. 185/1864 P.

Köz hírré tétetik, miszerint sz. kir. Szatmármémeti városa mint felperes javára, Egri lakos Ternyei József alperesétől folyó év april hó 26-án bírósán lefoglalt 30 köblös buza vetés után fölaratott buza mennyiség Egri községben f. év november hó 11-ik napjának d. e. 10 óráján el fog árvereztettni.

Mikorra a venni szándékozók ezennel meghivatnak.

Kelt Szatmárt október hó 25. 1864.

2—2 Szolgabírói bíróság.

3199/1864

Felhivas.

Az Adler Leopold nevére jegyzett Nagykaroly községi 25. sz. telekjegyzőkönyvi birtoknak végrehajtás útján elárverezhetőse tekintetéből a bekebelezéssel biztosított hitelezőknek a megyei telekkönyvi törvényszék előtt leendő összejevetelére 1864. évi november hó 10-dik napjának d. e. 9 órája levén kitűzve: mindazok, kik a lefoglalt javakra tulajdoni igényt tartanak, ezennel felhivatnak, hogy igényüket a fentírt napig e törvényszéknel jelentsek be.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi szeptember hó 29-kén Szatmáron tartott üléséből.

Szathmáry t. könyvi kiadó.

3—5

Hirdetmény.

Szatmármegyei Udvari községbeni volt lakos néhai Pap Ferenc hagyatékához tartozó, s Szatmárvárosában 1317. sz. a. helyzett, s 472 ft. 30 krra becsértékelt házastelek, e hagyatékot tárgyaló Szatmármegyei törvényszékének f. é. 2682. sz. a. megkeresése folytán, f. é. november 5-én mint első, s szükség esetlen december 10-ik napján d. u. óráin mint második határnapon, a helyszínen tartandó árverés mellett elfog adatni, addig is az árverési feltételek Szatmárvárosi törvényszéki irodájában megtekinthetők.

Kelt Szatmárt 1864. évi szeptember 22. tartott p. törvényszékéből.

Szathmáry t. könyvi kiadó.

3—3

Felhivas.

A Földváry Antal nevére jegyzett Papos községi 25. sz. telekjegyzőkönyvi birtoknak végrehajtás útján elárverezhetőse tekintetéből a bekebelezéssel biztosított hitelezőknek a megyei telekkönyvi törvényszék előtt leendő összejevetelére 1864. évi november hó 10-dik napjának d. e. 9 órája levén kitűzve: mindazok, kik a lefoglalt javakra tulajdoni igényt tartanak, ezennel felhivatnak, hogy igényüket a fentírt napig e törvényszéknel jelentsek be.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi szeptember hó 29-én Szatmáron tartott üléséből.

Szathmáry, telek. kiadó.

3—3

Fölhivas.

A Blumb János nevére jegyzett szakaszi 112. sz. telekjegyzőkönyvi birtoknak végrehajtás útján elárverezhetőse tekintetéből a bekebelezéssel biztosított hitelezőknek a megyei telekkönyvi törvényszék előtt leendő összejevetelére 1864. évi november hó 25-dik napjának d. e. 9 órája levén kitűzve: mindazok, kik a lefoglalt javakra tulajdoni igényt tartanak, ezennel felhivatnak, hogy igényüket a fentírt napig e törvényszéknel jelentsek be.

Szatmármegyei telekkönyvi törvényszékének 1864. évi október hó 6-án Szatmáron tartott üléséből.

Szathmáry t. könyvi kiadó.

5—3